

ذکری که موسی بن جعفر (ع) آن را تکرار می‌کردند

کاظم آل محمد (ع) ستاره‌ای است که درخشش وجودش انعکاس فضیلت‌های همه نیک سیرتان تاریخ است.

کاظم آل محمد (ع) ستاره‌ای است که درخشش وجودش انعکاس فضیلت‌های همه نیک سیرتان تاریخ است. سجده‌های طولانی و چشمان بارانی‌اش، از عشقی پایدار و ایمانی عمیق به ساحت قدس ربوبی حکایت می‌کند چنان که در زیارت آن بزرگوار می‌خوانیم: « حلیف السجدة الطویلة و الدموع الغزیره »؛ زندگی‌اش با سجده‌های طولانی و چشمان اشکبار همراه بود.

ایشان جهانی از شکوفه و حماسه را در صحنه جهاد متجلی ساخته و بی اعتنا به قدرتمندان خودخواه، معجزه ایمان و دین را فرا راه حق جویان قرار داده است. ابعاد وجودی آن بزرگوار داستانی زیبا و شنیدنی دارد که در چشم اندازه‌های محدود انسان‌های معمولی قرار نمی‌گیرد. آنچه وظیفه است این که ساحل نشین دریای وجودی‌اش گردیم شاید نسیم صبحگاهی به قلب نوازشی دهد.

به گزارش خبرنگار دین و اندیشه خبرگزاری دانشجویان ایران (ایسنا)، 25 رجب سال 183 هجری قمری مصادف است با شهادت امام موسی کاظم (ع) نهمین معصوم و هفتمین امام شیعیان. این امام بزرگوار در سن 55 سالگی، به وسیله زهری که در زندان "سندی بن شاهک" به دستور هارون الرشید به آن حضرت خورانیده شد به شهادت رسیدند.

به جهت کثرت زهد و عبادتش معروف به (العبد الصالح) و به جهت علم و فرو خوردن خشم و صبر بر مشقات و آلام زمانه مشهور به (الکاظم) شد.

امام موسی کاظم (ع) در هفتم ماه صفر سال 128 هجری متولد شدند و برخی نیز سال 129 را ذکر کردند، محل تولد امام موسی کاظم (ع) ابواء (منطقه‌ای در میان مکه و مدینه) در سرزمین حجاز (عربستان سعودی کنونی) است. نسب پدری امام جعفر بن محمد بن علی بن حسین بن علی بن ابی‌طالب (ع) است؛ نام مادر امام موسی کاظم (ع) حمیده مصفاة. نام‌های دیگری نیز مانند حمیده بربریه و حمیده اندلسیه نیز برای او نقل شده است. این بانو از زنان بزرگ زمان خویش بود و چندان فقیه و عالم به احکام و مسائل بود که امام صادق (ع) زنان را در یادگیری مسائل و احکام دینی به ایشان ارجاع می‌داد. امام موسی کاظم (ع) در میان شیعیان به «باب الحوائج» معروف است.

امام هفتم (ع) با جمع روایات و احادیث و احکام و احیای سنن پدر گرامی و تعلیم و ارشاد شیعیان، اسلام راستین را که با تعالیم و مجاهدات پدرش جعفر بن محمد (ع) نظم و استحکام یافته بود حفظ و تقویت کرد و علی رغم موانع بسیار در راه انجام وظایف الهی تا آنجا پایداری کرد که جان خود را فدا ساخت.

موسی بن جعفر (ع) به جرم حق‌گویی و به جرم ایمان و تقوا و علاقه مردم زندانی شد. حضرت موسی بن جعفر را به جرم فضیلت و اینکه از هارون الرشید در همه صفات و سجایا و فضائل معنوی برتر بود به زندان انداختند. شیخ مفید درباره آن حضرت می‌گوید: " او عابدترین و فقیه‌ترین و بخشنده‌ترین و بزرگ منش‌ترین مردم زمان خود بود، زیاد تضرع و ابتهال به درگاه خداوند متعال داشت. این جمله را زیاد تکرار می‌کرد: " اللهم انی أسألك الراحة عند الموت و العفو عند الحساب " (خداوندا در آن زمان که مرگ به سراغم آید راحت و در آن هنگام که در برابر حساب اعمال حاضرم کنی عفو را به من ارزانی دار).

امام موسی بن جعفر (ع) بسیار به سراغ فقرا می‌رفت. شب‌ها در ظرفی پول و آرد و خرما می‌ریخت و به وسایلی به فقرای مدینه می‌رساند، در حالی که آنها نمی‌دانستند از ناحیه چه کسی است. هیچکس مثل او حافظ قرآن نبود، با آواز خوشی قرآن می‌خواند، قرآن خواندنش حزن و اندوه مطبوعی به دل می‌داد، شنوندگان از شنیدن قرآنش می‌گریستند، مردم مدینه به او لقب " زین المجتهدین " داده بودند. مردم مدینه روزی که از رفتن امام خود به عراق آگاه شدند، شور و ولوله و غوغایی عجیب کردند. آن روزها فقرای مدینه دانستند چه کسی شب‌ها و روزها برای دلجویی به خانه آنها می‌آمده است.

در ادامه به احادیثی از این امام بزرگوار اشاره می‌کنیم:

بر شما باد به خموشی که کم گویی، حکمت بزرگی است.

خردمند دروغ نمی‌گوید، اگرچه میل او در آن باشد.

خشم کلید هر بدی است.

تدبیر نیمی از زندگی است.

خیر برسان و سخن نیک بگو و سست رأی و فرمان‌بر هر کس مباش.

منابع:

تحف العقول

بحار الانوار

اصول الکافی

کتاب سیره اهل بیت (ع)